

ရွှေစာအုပ်

အချစ်ဖြင့်သာ
ပျော်စေသတည်း

အခန်း (၁)

အဟောင်းပြီးရင် အသစ်

ဟောင်းရွက်တွေကြွပြီး ...

ရွက်သစ်တွေကြွလို့ ...

အဟောင်းပြီးရင် အသစ်လာမယ် ...

အကြင်နာပြီးရင် အချစ်လာမယ် ...

ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိတဲ့ အတ္တရဲ့ ဆန္ဒမီး တရဲရဲတွေနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့
အမှောင်အမိုက်ထဲမှာ လွတ်မြောက်မှုမရှိပါလား ...

သေခြင်းတရားသည် သာလျှင် လွတ်လပ်စွာပျံသန်းခွင့် ရရှိနိုင်မည်
ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ... သေးမျှင်၍ အင်အားကြီးမားသော ကြိုးမျှင်လေးဆွဲထား
သဖြင့် ဒီလောက ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ရပ်တည်နေရသည် မှာ တည်းတည်း
လေးသာ ...

ဒါပေမဲ့ ဟောင်းရွက်တွေကြွပြီး ရွက်သစ်တွေဝေတော့မှာ ပါလေ
... ပိုးကိုက်ထားတဲ့ ရွက်ဝါကြွေလွင့်သွားရင် လန်းဆန်းသစ်လွင့်တဲ့
ရွက်သစ်လေးလာမှာ ပါ ... အဟောင်းပြီးရင် အသစ်လာမယ် ...

တောင်ပေါ်ဒေသရဲ့ ဈေးနေ့မို့ လူများ စည်ကားပြီး ဒေသပတ်ဝန်းကျင် ရွာများမှ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်များ ဖြင့် နှင်းမှုန်များကြားမှာ တဖွဲ့ဖွဲ့ လာနေကြသည်။

ခါတိုင်းလိုလမ်းလျှောက်ရတာ လူကသိပ်မရှင်းသော်လည်း နံနက်လေးနာရီထဲမှ ထ၍ လမ်းလျှောက်လာသောကြောင့် ဝမ်းဆာလာသဖြင့် ဈေးထဲဝင်၍ တစ်ခုခုစားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး သွက်သွက်ကလေး လှမ်းလာလိုက်၏။

ကလင် ... ကလင် ... ကလင် ...

နှင်းထုထဲမှ စက်ဘီးဘဲလ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူက လမ်းဘေးကိုရှောင်ပေးလိုက်ပြီး နောက်မှ စက်ဘီးကို နေရာဖယ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ...

"ဘုန်း ..."

"အမေရေ"

အနောက်ဆီမှ စက်ဘီးလဲသံ ကြားလိုက်ရတာကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ... မှုန်ဝါးဝါး နှင်းမှုန်ထုကြားတွင် အပြာရောင်ဆွယ်တာဝတ်ကလေးမှာ နောက်သို့ပြုတ်ကျပြီး ... လမ်းဘေး မြောင်းထဲ လိမ့်ဆင်းသွားသလို စက်ဘီးကလည်း မြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။

"ဟာ ... ကလေး ..."

သူ့ရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကလေးတစ်ဦး စက်ဘီးနောက်မှ နေ မြောင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကဗျာကယာ ပြေးသွားပြီး ... မြောင်းထဲမှ ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်၏။

"ကလေး ... ကလေး ဘယ်နားနာသေးလဲ"

ကလေးကြီးဖြစ်နေပြီ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်ခန့် ရှိနေလေပြီ ...

"အီး ... နာတယ်ဗျ၊ ခြေထောက်နာသွားတယ် ..."

"ဟင် ..."

သူ့ရင်ထဲ ပူထူသွားပြီး ကလေး၏ ခြေထောက်ကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ...

"ထကြည့်စမ်း သား"

"ဟီး ... မထနိုင်ဘူးဗျ ..."

"လာ ... ဦးချီမယ် ..."

သူ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ပဲ ... ကလေးကို ချီလိုက်ပြီး ... ဈေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိရာ သူ့ဆေးခန်းသို့အရောက် အပြေးတစ်ပိုင်း ချီသွားလေသည်။ ။

"ကျွန်တော့်အမေ ..."

"နောက်က လိုက်လာလိမ့်မယ်ကွာ ... လူကြီးက အရေးမကြီးဘူး ..."

သူသည် ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်မို့ ကလေးများကိုသာ အထူးချစ်တတ်ပြီး နာကျင်မှာ ကို အထူးစိုးရိမ်ပူပန်တတ်သည် မို့ ကလေးကိုသာ အဓိကထား ဂရုစိုက်တတ်သည်။ ။

"ဆွယ်တာက ထူနေသေးလို့ တော်သေးတယ် ..."

"မင်းအမေက စက်ဘီးကို တအားနင်းတာပဲ ... ဦးက ရှောင်ပေးသေးတယ် ..."

"ဦး ရှောင်တဲ့ ဘက်ကို အမေကလိုက်ကွေ့တာကိုးဗျ ... ဦးကို တိုက်မိမှာ စိုးလို့ ဘရိတ်ညှစ် လိုက်လား မသိပါဘူးဗျာ ... ဟာ ... ကျွန်တော့်

အမေ ကျန်ခဲ့ပြီဗျ ..."

"လိုက်လာလိမ့်မယ်ကွာ ... မင်းအမေတော့ ငါ မချီနိုင်ဘူး ..."

လမ်းလျှောက်နေ၍ မောဟိုက်နေသည့်ကြားမှ အပြေးတစ်ပိုင်းပင် ကလေးကို ချီကာ သူ့ဆေးခန်းသို့ ခဏလေးနှင့် ရောက် လာပြီး ... ကလေး၏ ခြေထောက်နှင့်လက်များကို အင်္ကျီချွတ်ကာ စစ်ဆေးလိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ချမ်းတယ်ဗျ ..."

"ချမ်းတာက အရေးမကြီးဘူး ... အင်္ကျီဝတ်လိုက်ရင် သွေးပူလာမယ် ... ပြီးရင် မင်းကို ဦးက အားရှိတဲ့ အိုဗာတင်းတိုက်မယ် ... အဲဒါဆို နွေးသွားပြီး ဒဏ်ရာက အခုသိပ်မနာပေမယ့် တော်ကြာ နာလာလိမ့်မယ်လေ ... လက်ရော ... "

"မနာပါဘူး၊ သားက ခုန်ချတာပဲဗျ ... အမေသာ နာချင်နာမယ် ... ပန်းတောင်းကြီး ကလည်း ပါသေးတယ်လေဗျာ ..."

ကလေးက အမေကို အတော်ချစ်ခင်ဟန်ဖြင့် မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။
။ သူကတော့ ကလေးဒူးမှ ပွန်းပဲ့ရာများကို ဆေးလိမ်းပေးပြီး ခြေထောက်အဆစ် လွဲသွားသည် ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်၍ တည့်ပေး လိုက်သည်။

"အ ... နာတယ် ..."

"ယောက်ျားပဲကွာ ... အောင့်ခံပေါ့ ... မင်းခြေထောက်အဆစ် လွဲနေတာကို တည့်အောင် လုပ်ပေးတာပဲ ... ထောက်ကြည့်စမ်း"

ကလေးကို ခုတင်ပေါ်မှ အသာချကာ စမ်းရပ်ခိုင်းကြည့်သဖြင့် ကောင်လေးက သူ့လက်ကို အားပြုပြီး ... အသာထောက်ရပ်ကြည့်၏။

"အား ... အ ... နည်းနည်းလေးပဲ နာတော့တယ် စောစောက လောက် မနာတော့ဘူး ..."

"ကဲ ... ခဏထိုင်နေ ... တော်ကြာ ပျောက်သွားလိမ့်မယ် ... ခြေထောက်ကို တန်းလန်း မချထားနဲ့ ခုံပေါ်မှာ ခဏတင်ထား ... သူက ဒဏ်ရာရထားတော့ အနားခဏပေးထားလိုက် ... ဦး မင်းကို တစ်ခုခုတိုက်မယ် ... ဈေးထဲမှာ သွားစားမလို့ ပဲကွာ ... အခုတော့ အိုဗာတင်းနဲ့ မုန့်ပဲစားရ တော့မယ် ..."

"ကျွန်တော့်အမေ ..."

"မင်းအမေက လူကြီးပဲကွာ ... ဘာအရေးလဲ ..."

ကောင်လေးက လမ်းမဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် သူကပါ လှမ်းကြည့် လိုက်သည် ။ သူ့အမေ၏ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရပေ။

"ပြီးမှ ဦးရှာပေးမယ်ကွာ ... မင်းခြေထောက်က ဒဏ်ရာရထားတော့ နားလိုက်ဦး ..."

သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ကောင်ကလေးအတွက်နဲ့ သူ့အတွက် အိုဗာတင်းဖျော်ပေးကာ ဘီစကစ်ဗုံးချကျွေးပြီး ...

"ကြိုက်သလောက်စား ... ငါ့အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ရိက္ခာခြောက်တွေနဲ့ အဖော်လုပ် နေရတာပဲ ..."

"ဦးမှာ သားသမီး မရှိဘူးလား ..."

"ဟ ... မိန်းမမှ မရှိတာ ... ဘယ်ကသားသမီး ရှိရမှာ လဲကွာ ... ငရှုပ်ကလေး ... မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ..."

"ဉာဏ်ပြည့်စုံပါ ခင်ဗျာ ..."

ကောင်ကလေးသည် စပို့ရှပ် နွမ်းနွမ်းလေးပေါ်မှာ သိုးမွေးဆွယ်တာ အညှိုရောင်ကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး သိုးမွေးဘောင်းဘီက စောစောက ချော်လဲထား၍ စုတ်ပြသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဆင်းဆင်းရဲရဲထဲက ဖြစ်နိုင်သော်လည်း အစားအသောက် စားရာတွင် လူန္ဒရီပြီး ဘီစကစ်မုန့်ကိုပင် တစ်စုစီ အေးအေးဆေးဆေး ယူစား၏။

"ပူပူလေးသောက် နွေးသွားတာပေါ့ ..."

ကောင်လေးက သူ့ပြောစကားကို နားထောင်ပြီး အိုဗာတင်းကို မှုတ်သောက်လိုက်ရင်း ...

"ကျွန်တော် ဒါသောက်ပြီးရင် ပြန်မယ်နော် ..."

"ဘာလို့ လဲကွ ... ငါ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် ..."

"ရပါတယ်ဦး၊ ကျွန်တော့်အမေ စိတ်ပူနေမှာ စိုးလို့ ပါ ..."

"ငါချီသွားတာ သူမြင်မှာ ပါ ..."

"မြင်ပေမယ့် အမေ့အပေါ် စက်ဘီးရော ပန်းတောင်းကြီးပါ ပိနေတော့ တော်ရုံမထနိုင်ပဲ ကျွန်တော် ဘယ်သွားလို့ သွားမှန်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး ... ပြီးတော့ အမေကလည်း ဘယ်နားနာသွား လဲ မသိဘူး ..."

သူမေ့နေသော အကြောင်းအရာကို ကောင်ကလေးက ပြောပြလိုက်သဖြင့် ကောင်ကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ နားကားကားနဲ့ မျက်လုံးကြီးကြီး၊ ခေါင်းကြီးကြီး၊ နှုတ်ခမ်း ထူအမ်းအမ်း နှင့် ကောင်ကလေး၏ ထူးခြားမှုကို လှပသော မျက်ခုံးပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဉာဏ်ထက်မြက်သော ပုံစံလေးမို့ ကောင်ကလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ရ

င် ထဲမှာ ချစ်စိတ် ဝင်သွားမိသည် ။ ထို့အပြင် အမေကိုချစ်သော သားတစ်ဦးပင်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ရင်ထဲအလိုလို အေးမြသွားသည် ။

ကောင်လေး၏ နားနောက်တွင် ဆံပင်ထဲမှ သွေးစီးကြောင်းလေး တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ထကြည့်ရာ ...

"ကောင်ကလေး ... မင်းခေါင်းထိသွားသေးလား ... မှန်းစမ်း ... "

ကောင်ကလေး နားရောက်သွားပြီး ကုန်းကြည့်လိုက်ရာ ... သိုးမွေးဦးထုပ်အညိုနှင့် အဝါကွက်ကြားမှာ ပေါက်ပြီး တစ်ခုခုနှင့် ဆောင့်မိသောကြောင့် ဂျုံစောင်းမှာ သွေးထွက်နေ၏။

"မင်း ခေါင်းပေါက်ဖူးလား ..."

"မပေါက်ဖူးဘူး ... ဘာလို့ လဲဦး ..."

ကောင်လေး၏ ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ကာ ...

"ယောက်ျားမှန်လျှင် ခေါင်းဒဏ်ရာ၊ ဒူးဒဏ်ရာ၊ တံတောင်ဆစ်ဒဏ်ရာ ရှိရမယ် ... မင်းအခု ယောက်ျားပီသသွားပြီ ... မင်းခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားပြီ ..."

"ဟုတ်လား ... ဦးပြောမှ နာမှန်းသိတော့တယ် ..."

ကောင်လေးက ဘာမှ မဖြစ်သလို ပြောလိုက်၏။ သူသည် စောစောက ပိတ်ထားသော သေတ္တာကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ဓားသေးသေးလေးနှင့် အနာပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆံပင်ထူထူမဲမဲများကို ရိတ်ပစ်လိုက်သည် ။

"နည်းနည်းပါ ... စပါးလုံးတစ်ထောက်ပါပဲ ..."

လက်သည်းခွံလောက် ဒဏ်ရာကိုဖော့၍ ပြောလိုက်သည် ။ ဖြစ်ဖြစ် ချင်းက အေးနေသောရာသီ ကြောင့် သွေးခဲနေသည် ။ ခုတော့ အိုဗာ

တင်းအပူကြောင့် နွေးထွေးပြီး သွေးထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

"ဒါကြောင့် မင်းကိုချက်ချင်း ပြန်မလွှတ်တာပေါ့ ကလေးရယ် ... မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာ သတိမထားဘဲ ကျန်ခဲ့မှာ စိုးလို့ ပေါ့ ... စပ်လား ..."

"နည်းနည်းစပ်တယ်ဗျာ ..."

"တော်သေးတယ် မချုပ်ရလို့ ... အရေပြားလောက်ပဲ ညမှာ အန်ရင်၊ မူးရင်၊ ဖျားရင် ဦးဆီကို ချက်ချင်းလာခေါ်နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ခေါင်းအတွင်းပိုင်းကို ထိသွားမယ် မထင်ပါဘူး ... အခုထိခေါင်းမှ မမူးသေးတာ ..."

"ဘာလဲ မင်းကရောဂါအကြောင်း သိနေလား ..."

"ကျွန်တော့်အဖေက ဝေဒနာသည် လေဗျာ ..."

"ဟင် ... ဟုတ်လား ..."

"အမေနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်လှည့်စီ ပြုစုနေရတာ ..."

"အော် ..."

အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် ရင့်ကျက်သော ပုံစံနှင့် ကလေးတွင် ဖခင်လူမမာကို ပြုစုရင်း ဘဝထဲကို တိုးဝင်ထားနေဟန်တူသည်။

"မင်းအသက် ဘယ်နှနှစ်လဲ ..."

"ခုနစ်နှစ် ..."

"ခုနစ်နှစ်ဆိုတော့ နှစ်တန်း သုံးတန်းပေါ့ ..."

"လေးတန်းပါ ..."

"ဟင် ... မင်းက သုံးနှစ်ထဲက ကျောင်းနေတာလား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျောင်းသွားနေရင်း စာမေးပွဲ ဝင် ဖြေရင်း၊ တစ်တန်းပြီး တစ်တန်း တက်သွားတာပဲ ..."

"မင်းဟာက ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ ..."

"ဟုတ်တယ်ဗျာ ...ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စနေတာနှစ်နှစ်မှာ ... နှစ် တန်းကိုဝင်ဖြေတာ အောင်သွားလို့ သုံးတန်းမှာ ကျောင်းကြီးနေရတော့ တယ် ..."

"အော် ... မင်းက ဉာဏ်ထက်လို့ပဲ ..."

"အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်ကျယ်လို့ ခေါ်တယ်ဗျ ... ကျွန်တော် ကကျောင်းမှာ ပထမချည်းပဲ ရတယ် ..."

"ကောင်းလိုက်တာ ... တော်လိုက်တာ ..."

စကားပြောရင်းက ကောင်လေး၏ ခေါင်းကို ပတ်တီးစည်းပြီးသွား သည် ။ ထိုအခါ သူ၏ သူငယ်ချင်း ပြောသောစကားကို သတိရသွား သည် ။

"တောင်ပေါ်က ကလေးတွေမှာ မီးခဲပြာဖုံးတွေ အများကြီးပဲ ... ပြုစု ပျိုးထောင် ပေးလိုက်ရင် သိပ်တော်ရှာမှာ ကွာ ... မင်း လူပျိုကြီးအဖြစ်ပဲ နေသွားရင်တော့ မိဘမဲ့ထဲကမဟုတ် ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုထဲက ကလေး ကို မွေးစားလိုက်ပါလား ..."

သူသည် ကောင်လေးကို ချစ်သွားသဖြင့် ... ကောင်လေး၏ မိဘ အခြေအနေကို စုံစမ်းရန် ကောင်ကလေးကို အသာပွေ့လိုက်ပြီး ...

"မင်းကို ဦး အိမ်လိုက်ပို့ပေးမယ်နော် ..."

"ဈေးထဲကို အရင်လိုက်ပို့ပေးပါ ... အမေစိတ်ပူနေမယ် ..."

"အေးပါကွယ် ..."

အမေကို အလွန်ချစ်သော သားတစ်ဦး၏ ဆန္ဒကို သူ အလေးထားရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်လေးဉာဏ်ကျယ်အတွက် သောက်စရာကို ပေးလိုက်သည်။

"ညအိပ်ခါနီးရင် မင်း ဂျမ်းပစ်ကောင်းတဲ့ အရှိန်နဲ့ နည်းနည်းနာကျင်လာလိမ့်မယ် ... ဒီဆေးသုံးလုံး သောက် ... ညအိပ်ခါသောက် စာရေးထားတယ် ... နေ့လည် ထမင်းစားပြီးရင် ဒီဆေးသောက်နော် ..."

"ဦးက ဆရာဝန်နော် ..."

"အေးပါကွ ... မင်းကငါ့ကို ဒေါက်တာရမ်းကု ထင်နေလို့ လား ..."

မသင်္ကာသလို မေးလိုက်သော ဉာဏ်ကျယ်အား ရွတ်နောက်နောက် ပြန်ပြောလိုက် သော်လည်း ဉာဏ်ကျယ်က တွေ့တွေလေးဖြစ်ပြီး အသနားခံသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

"ဒါဆိုရင် ... သားအဖေကို လိုက်ကုပေးပါလားဗျာ... အဖေက အိပ်ရာထဲ လဲနေတာ ကြာပြီ..."

"မင်းအမေက ဆေးမကုဘူးလား ..."

"အမေက ဆရာဝန်ခေါ်တယ် ... နှစ်ခါသုံးခါခေါ်တယ် ... အဘွားတို့က လက်မခံဘူး ... ရိုးရာနဲ့ ပဲ ကုနေတာ"

"ကျွတ် ..."

တောင်ပေါ်ဒေသများ တွင် တွေ့ရသော ရိုးရာအစွဲအလမ်းများကြား မှာ ဆွဲထုတ်ကုသရသော လူနာများ စွာရှိနေသေးကြောင်း သူသိ

ထားသဖြင့် သက်ပြင်းမောချမိသည်။ ။

"အင်း ... ဒါပေမဲ့ မင်း ... ဦးဦးကိုတော့ ကတိပေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ် ..."

"ဘာကတိလဲဗျာ ..."

ဉာဏ်ကျယ်သည် ကလေးဖြစ်သော်လည်း ကတိတစ်လုံးကို လွယ်လွယ်မပေးပဲ သူ၏ ကတိစကားကို အရင်မေးလိုက်၏။

"ဦးဦး ဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ ..."

"ဘာလို့ လဲ ..."

"မင်းအဖေကို ဦးဦး လိုက်ကြည့်မယ် မျက်လုံးနဲ့ ပဲကြည့်မယ် ပြီးရင် မင်းအမေနဲ့ မင်းရဲ့ အဘွားစကားကို ထောက်ကြည့်မယ် ... သူတို့ လက်ခံမှ ဦးဦး ကုပေးလို့ ရမယ် ... ဆရာဝန်ရဲ့ စည်းကမ်းထဲမှာ လူနာရဲ့ ဆန္ဒမပါဘဲ မကုရဘူး။ လူနာမပင့်ပဲ အိပ်ပေါ်တက်ပြီး မကုရဘူးကွ ... အခု ... ဦးဦးလိုက်မှာ က သားရဲ့ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ သားအဖေကို လိုက်ကြည့်ရုံပဲ ..."

"ဟင် ... ဒါဆို အခုပဲသားကို ဦးဦးက ထမ်းခေါ်ပြီး ကုပေးတာ ကျတော့ရော ..."

"အဲဒီ မတော်တဆမှုအတွက် ဒဏ်ရာအနည်းအကျဉ်းကို ဆေးထည့်ပေးရုံအတွက်က ရတယ်လေ ... ပြီးတော့ သားက ကလေးဆိုတော့ သားခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာကြီးကြီးရသွားမှာ စိုးလို့ ပါ ... မင်းက ဂျမ်းပစ်ကောင်းတယ် ... "

"ကျွန်တော်က အမြဲခုန်ပေါက်ပြီး ဂျမ်းထိုးနေတာ ဦးရဲ့ ..."

ဒီတစ်ခါတော့ ဉာဏ်ကျယ်လေး လေနည်းနည်းလေး ကျယ်သွားသည်။ ။

ထို့နောက် သူ့သူငယ်ချင်း၏ ပါပလေကာ ကားလေးဖြင့် ထိုကောင်လေးကို ဈေးထဲလိုက်ပို့ ပေးပြီး သူ့အမေကို ရှာပေးရသည်။ ။

"ဟေး ... ဉာဏ်ကျယ် ... နင့်အမေလေ နင်ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ နဲ့နေပြီ ... ဂတ်တဲထဲတောင် ရောက်တယ် ... နင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ..."

"ဟာကွာ ... ဒီအမျိုးသမီး ..."

သူသည် ဉာဏ်နည်းလွန်းသော ဉာဏ်ကျယ်အမေကို ဆွဲထိုးချင်စိတ် ပေါက်အောင် စိတ်တို သွားသည်။ ။

ပန်းတန်းတစ်ခုလုံးက ဉာဏ်ကျယ်ကို ဝိုင်းကြည့်ကာ မေးကြသည်။ ။

သူရောက်လာတာ တစ်လနီးပါးသာ ရှိသေးသော ဆရာဝန်သစ်မို့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မသိကြသေးပေ။

"ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ လူတစ်ယောက်က စက်ဘီးအတိုက်ခံပြီး သူ့သားကို ခိုးပြေးသွားတယ်လို့ ငိုယိုပြီးပြောနေတာ ရူးမတက်ပဲ ..."

"ဟာ ... အခု အမေဘယ်မှာ လဲ ..."

"ဂတ်တဲမှာ ထင်တယ် သွားကြည့် ..."

ဉာဏ်ကျယ်က သူ့အား အကူညီတောင်းသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်သော အကြည့်ကို သူ နားလည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

"ဒါဖြင့် လိုက်ရှာကြစို့ ..."

ဉာဏ်ကျယ်ကို ကားဖြင့် တင်ခေါ်ပြီးလွှဲကော်မြို့၏ ရဲစခန်းသို့ မေး

စမ်းရင်း ထွက်လာ လိုက်သည်။ ။

"အမေက ကျွန်တော့်ကို အမြဲပဲ စိုးရိမ်နေတာ ... တစ်ယောက်ယောက်က ခိုးသွားမှာ ကို စိုးရိမ်နေတာ ...အမေက ဒီက မဟုတ်ဘူး ၊ ရန်ကုန်ကတဲ့ လေ ရထားစီးရင်း သာစည်မှာ ကျန်ခဲ့ တာတဲ့ အမေမှာ က အမြွှာအစ်မ ရှိတယ်တဲ့ ... သူ့ကို လူတစ်ယောက်က ထမ်းပြေးတာတဲ့ လေ ... အမေမှာ အဖေရော အမေရော အစ်မရော ကွဲသွားတာ ဒီနေ့အထိ မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့ ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ပျောက်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေတာဗျ ... ဒုက္ခပါပဲ ... အမေပြောပြောနေတာ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အသက်ပါပဲတဲ့ ...ကျွန်တော့်ကြောင့် လောကကြီးမှာ ဆက်နေနေတာတဲ့ ..."

သူ့ရင်ထဲ လွတ်ဟာသွားပြီး မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ဉာဏ်ကျယ်အမေကို အလွန်သနားသွားပြီး ... ဉာဏ်ကျယ်ခေါင်းလေးကို အသာပွတ်လိုက်ရင်း ...

"ဦးလည်း အစိုးရိမ်လွန် သွားလို့ ပါကွယ် ..."

"ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မ ... သားကို ..."

အမျိုးသမီးသည် ရူးသွပ်နေသူ တစ်ဦးပမာ သူ့ထံသို့ တစ်ဟု န်ထိုးပြေးလာကာ ဉာဏ်ကျယ်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့အား ထုရိုက်ရန် မာန်ဖိ၍ လက်လှမ်းအရွယ်တွင် ...

"မင်း ..."

သူကလည်း အလန့်တကြားနှင့် သူ့အပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို လက်ဝါးစောင်း နှင့် လှမ်းခံလိုက်ရာ အမျိုးသမီး၏ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် သူ့လက်တို့ ထိတွေ့ကာ ...

"ဖောင်း ..."

"အမေ့ ..."

အမျိုးသမီးလက်ကို ရိုက်ချလိုက်သလို ဖြစ်ပြီး အတော်လေးနာဟန် ဖြင့် နောက်ဆုတ်ကာ သူ့ကို စူးရှသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အမေ ... မေမေ ... ဒီဦးဦးက လူကောင်းပါ ... လူဆိုး မဟုတ်ပါ ဘူး ..."

ဉာဏ်ကျယ်က သူ့အမေကိုဖက်ကာ ပြောလိုက်သောအခါမှ အမျိုးသမီးက သူမသားကို ငုံ့ကြည့်ကာ ထွေးဖက်ရင်း ချိုးပွဲချ ငိုလိုက်တော့သည်။ ။

"သားရယ် ... သားလေးလည်း မေမေ့လို ပျောက်သွားပြီဆိုရင် မေမေလေ..."

စကားပြောရင်းက ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုချလိုက်တော့သည်။ ။ မိခင်တစ်ဦး၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ကို သူနားလည်သလို အထူးသဖြင့် လေပြင်းကြောင့် လွင့်လာသော သင်းကွဲငှက်တစ်ကောင်၏ ခံစားချက်ကို သူ နားလည်ခံစားရသောအခါ ... သူကပဲ စ၍ တောင်းပန်လိုက်၏။

"ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ... ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးလိမ့်ကျတာကို တွေ့ရတော့ တအားစိုးရိမ် ပြီး ထမ်းပြေးသွားတာပါ ... ကလေးအမေကမြင်ပြီး လိုက်လာမယ်ထင်လို့ ပါ ..."

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီကာ ဘာမှ မပြောနိုင်သော်လည်း နောက်မှ ဉာဏ်ကျယ်က ပြန်ပြော ပြသည် မှာ ... မြောင်းထဲကျသွားသော သားကို လူတစ်ယောက် ထူပေးနေသည် ကို တွေ့ရ၍ စိတ်ချပြီး သူမ ကိုယ်ပေါ်ပိနေသော စက်ဘီးအောက်မှ လွတ်ကာ ပန်းများကြေမှာ စိုး၍ ပန်း

တောင်း ကို ပြန်ကောက်ယူ လိုက်ပြီးမှ သားကိုမတွေ့ရ၍ ပျာယာခတ် သွားကာ ဈေးဘက် သွားသည် အထင်နှင့် လိုက်ရှာခဲ့ရာ တစ်ဈေးလုံး မ တွေ့သဖြင့် အိမ်ပြန်သော်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ရဲဌာနသို့သွား၍ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး ကားဂိတ်များ သို့ အပ်နှံရှာဖွေ စုံစမ်းပြီးမှ ဈေးထဲတစ်ခေါက် ပြန်လာသောအခါမှ တွေ့ လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"မေမေ သနားပါတယ်ဗျာ ... အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားပြီး အော်ဟစ်နေတာပဲတဲ့ ..." "အင်းပေါ့လေ ... သူကိုယ်တိုင် ပျောက်ဆုံးခဲ့ ဖူးတော့ သားကိုလည်း ပျောက်မှာ သိပ်ကြောက် ရှာတာပဲ မဟုတ်လား ..."

"ဦးဦးတောင် စာနာတတ်တာပဲ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဘွားက အ မေ့ကို နားမလည်ဘူးဗျာ ... အဘွားက အမေ့ကိုဆိုရင် သိပ်နိုင်တာပဲ ... ဒါပေမဲ့ အမေ့ကို မွေးစားတဲ့ အဘွားက မနှစ်ကရှိသေး တယ် ... သူ ဆိုရ င်တော့ သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ ... အမေ့ကိုလည်း ချစ်တယ် ... ကျွန် တော့်ကို လည်း ချစ်တယ် ... အဲဒီအဘွားမျိုးက စောစောစီးစီး သေရတ ယ်လို့ ဗျာ ... ဒီအဘွားကျတော့ မသေဘူး ..."

ဉာဏ်ကျယ်၏ ယူကြိုးမရပုံစံကိုကြည့်ကာ သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ကောင်လေး ကိုယ့်အဘွားကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးကွာ ..."

သူက ဉာဏ်ကျယ်ခေါင်းကို ပွတ်သတ်ရင်းက ဒဏ်ရာအခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"သဘောကို ပြောပြတာပါ ... အဘွားမရှိလို့ လည်း မဖြစ်ပါဘူး ... ကျွန်တော်က ကျောင်းသွား အမေကတောင်ယာလုပ်ဆိုရင် အဖေ့ကို

လာစောင့်ပေးတဲ့ သူ မရှိရင် ဒုက္ခပဲလေ ... ဒါကြောင့် အဘွားရှိနေမှ ဖြစ်မယ် ..."

"ဟုတ်တာပေါ့ ... အဲဒီလို အကောင်းဘက်ကို လှည့်တွေးတာက တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ ... မင်းက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ် ... ကျောင်းမှာ စာတော်မှာ ပေါ့"

"နှစ်တိုင်း ပထမချည်းပဲ ..."

"တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ ..."

"ကျွန်တော်ကြီးလာရင် ကွန်ပျူတာရိုက်ချင်တယ် ..."

"ညောင်းတာပေါ့ကွာ ... မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်အောင်လုပ်ပေါ့ ..."

"ဦးဦးလို ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ့မယ် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဖေကို ဆေးကု ပေးချင်လို့ ..."

ရင်ထဲစူးနစ်သွားသည် ။ အဖေ့ကို ဆေးကုချင်သော်လည်း အဘွားကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ဆေးမကုရဲပေ။

ဉာဏ်ကျယ်၏ အဖေ ကိုဗျားရယ်သည် ဉာဏ်ကျယ်၏ အမေထက်များစွာ အသက်ကြီးပြီး ငယ်စဉ်က ဆိုးတေထားသောဒဏ်ကြောင့် အသည်းခြောက်နေသည့်ရောဂါ ခံစားနေရမှန်း သူရိပ်မိ လိုက်၏။ လူလောကမှာ သိပ်ကြာကြာ မနေရတော့ပေ။

"အင်း ... ရောဂါကျွမ်းမှ ဆရာဝန်ဆီပြေးလာရင် ဆရာဝန်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီအခါမှာ ဆရာဝန်က ဆေးမစွမ်းဘူး ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ..."

"ကျွန်တော် မေမေ့ကို ပြောကြည့်မယ်လေ ..."

"ဟာ ... ဟ ... မပြောနဲ့ ကွ ... မင်းအမေက ငါ့ကို ကလေးသူခိုး အမြင်နဲ့ ပဲ ကြည့်နေတာ ... ပိုဆိုးမှာ ပေါ့"

ဉာဏ်ကျယ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ ဟိုနေ့ကပါ ... အခု ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဦးဦးရဲမေတ္တာရှင် ဆေးခန်းကို သွားလည်မယ်ဆိုတော့ ... ကောင်းကောင်း သွား၊ သူများ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေနဲ့ တဲ့ "

"သူသားဟာ လိမ္မာတဲ့ ကလေးမှန်း သူ့အမေက မသိဘူးလားကွာ"

သူ့စကားကြောင့် ကောင်လေးက ဘဝင်မြင့်သွားသလို ပြုံးလိုက်ပြီး

...

"ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာမတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ် ... ဦးဦး ကွန်ပျူတာက ဗမာစာလုံးပါရင် ကောင်းမယ် ... ဆရာကြီးကကျောင်း မှာ ကွန်ပျူတာကို သူများက လာလှူလို့ ရှိနေပေမယ့် မရိုက်တတ်လို့ ငွေ ပေးပြီး ခေါ်ရိုက်ခိုင်းရတယ် ... သင်တာလည်း သိပ်မကျွမ်းဘူး"

"လက်ကွက်တွေ ရှိတာပဲ ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျင့်ရတာပေါ့ ..."

စကားပြောရင်းမှ မှန်ဘီရိုလက်လှမ်းလိုက်ကာ ကွန်ပျူတာ စာအုပ် တွေထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ကို ရှာဖွေကာ ထုတ်ယူလိုက်၏။

"ဒီလက်ကွက်တွေအတိုင်း ကျင့်ရင်ရတာပေါ့ကွာ ..."

သူက ဉာဏ်ကျယ်အား ကွန်ပျူတာလက်ကွက် အထားအသိုကို ပြ ပေးလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ကီးဘုတ်အဟောင်းအပျက်ကို ရှာဖွေကာ လက်ကွက်ကို ကျင့်ရအောင် ပေးလိုက်သည်။ ။

"မင်းအဖေကို စောင့်နေလို့ ပျင်းရင် ဒီလက်ကွက်ကို ကျင့်ယူနေပေါ့ ... မြန်မာစာက မင်းကျောင်းကနေ ကူးယူပေါ့ ... မင်းကဆရာကြီးနဲ့ ပိုင်တယ်မဟုတ်လား ... ကြုံတဲ့ အခါ ကူခဲ့ပေါ့ ..."

"ဆရာကြီးဆီကို ကျွန်တော် နေ့တိုင်းသွားရတယ် ... ဆရာကြီးက မှ ဆိုးဖို့ကြီးဗျ ... သားသမီးတွေက အကုန်အိမ်ထောင်ကျကုန်တော့ ကျောင်းမှာ ပျင်းနေတယ် ... ပင်စင်ယူခါနီးပြီ၊ သုံးနှစ်ပဲလိုတော့တယ် တဲ့ ... ကျွန်တော်က ဆရာကြီးအတွက် နေ့တိုင်း ရေသွားခပ်ပေးတယ် ... ကျောင်းမတက်ခင်နဲ့ ကျောင်းကပြန် လာပြီး ရေပိုင်းဆွဲပေး ... တံမြက်စည်းလှည်း၊ အဝတ်လျှော်၊ အဲဒါတွေ သွားပြီးလုပ်ပေးတယ် ... ဆရာကြီးမှာ လုပ်ပေးမယ့်လူမှ မရှိတာ ..."

"မင်းက လူလိမ္မာလေးပဲ ..."

"ဦးဦးကိုလည်း ကျွန်တော် လာလုပ်ပေးမယ်လေ ..."

"မင်းမှ မအားတာပဲကွာ ... ငါ့ဆီမှာ ရေဆွဲဖို့ မလိုဘူးကွာ၊ ရေကဘုံ ဘိုင်ခေါင်းဖွင့်ရင် သုံးလို့ ရနေတာပဲကွ ..."

"ကျောင်းမှာ က ရေတွင်းပဲရှိတယ် ..."

"အားတဲ့ တစ်နေ့မှ မင်းတို့ ကျောင်းကို လိုက်ခဲ့မယ် ... "

ဉာဏ်ကျယ်က ကီးဘုတ်ပေါ်လက်တင်ပြီး တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ နှိပ်နေသည်။ သူ၏ လက်ချောင်းလေးများမှာ ရှည်လျား၍ လှပပြီး ရိုးရိုးသာမန်အဆင့်ထက် ပိုသာကာ ထူးချွန်နိုင်မည့် ဥပဓိရုပ်နှင့် လက်ချောင်းလေးများ ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့သော ကလေးမျိုးကို ခေါ်ယူ မွေးစားပြီး မြေတောင်မြှောက်ပေးရရင် ကောင်းမည်ဟု တွေးလိုက်သော်လည်း ဉာဏ်ကျယ်၏ အမေပုံ

စံကို မြင်ယောင်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။

ဒီအမျိုးသမီး၏ ဘဝသည် အပြုံးမရှိ ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိနိုင် ...

လူမမာ လင်ယောက်ျားနှင့် ငြူစူသော ယောက္ခမတို့ ၏ ကြားတွင်
ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ပန်းစိုက် အာလူးစိုက်နှင့် ဘဝ၏ အပန်းဖြေရန်မှာ ဒီ
သားတစ်ယောက်သာ ရှိနေသည်။ ။

"အင်း: ..."
